

Rachel Trezise
ŠESTNAJST ODTENKOV NOROSTI

prevedla Suzana Tratnik

Za Gwyna Thomasa (1913–1981)

Zahvala

Veliko je posameznic in posameznikov, ki jim bom večno hvaležna, ker so mi pomagali uresničiti to knjigo. Velika hvala Johnu Williamsu, ki je prebral prvi osnutek, Tristanu Hughesu, ki je prebral drugega, hvala tudi Rhodriju Jonesu, Petu Hurleyju, Dafyddu Williamsu in Christianu Saundersu. Za podporo in usmerjanje bi se rada zahvalila urednici Susan Opie, svoji sijajni agentki Broo Doherty, čudovitemu odgovornemu uredniku Patricku Jansonu-Smithu in Lauri Deacon pri založbi Blue Door ter vsem pri skladu Dylan Thomas Prize. Prav tako se zahvaljujem združenju Welsh Book Council za finančno pomoč. Za stalno spodbujanje in prijateljstvo pa izrekam veliko zahvalo Desu Barryju, Charlotte Greig, Sabrini Meralls, Claire Leakey, Patricku Jonesu, Lisi Hocking in seveda svojemu možu Darranu Frownu.

»Morda smo takrat, ko spoznamo, da si želimo vse, le nevarno blizu temu, da si ne želimo ničesar.«

Sylvia Plath

Videti so bili kot katerakoli skupina dvajset- ali tridesetletnikov, živeli so v cvetu svoje mladosti, njihovi organi so bili polni, rdeči in sočni kakor notranjost zrelih paradižnikov, pamet čvrsta kot ledenka, seksualnost silovita in ostra kot čebula. Le še ena sobotna noč v Pump Houseu, glasen krohot iz trebuhov, telesa, nagnjena prek roba mize, medtem ko skrivajo prepovedane dejavnosti pred osebjem za šankom, zaklad kroži naokoli, kot da bi si podajali vroč krompir, vonj po parfumu in alkoholu obdaja njihova telesa kakor solatni preliv.

Ellie je s prsti držala vrečico, se poigravala z vozlom, polivinil je bil spolzek od znoja. Dandanes ulične dilerje zanima le še hiter zaslužek. Ni več časa za predstavitev. Nihče več ne uporablja papirnatih zavitkov. Konico prsta je vtaknila v prašek in jo zadržala tam tako dolgo, kot se je še spodobilo, morda dlje, potem si je s prstom podrgnila brbončice ter absorbirala značilen sladki glukozni priokus.

»Kako pravijo temu v Ameriki?« je vprašala, v licih pa jo je že ščemelo pričakovanje. V južnovaližanskih dolinah osemnajst mesecev ni bilo nobenih mehkih drog, ne amfetamina ne MDMA-ja. Novi šef policije je napovedal vojno razredoma B in C. Politika ničelne tolerance je preusmerila ves kader oddelka za narkotike na prestrežanje pošiljk klubskih drog v Bristol, medtem pa so iznajdljivi londonski prekupčevalci krožili po avtocesti M4 v mercedesih, polnih

kilogramskih paketov afganistanskih opijatov. Okostja rudarskih mest so naseljevali zombiji, mularija je bila tako suha in obupana, da bi jo lahko odpihnil veter. Horsarji so se zbirali v jarkih s pripravljenimi iglami, kot so se nekoč zbrale ženske pri maši z biblijami, vezanimi v usnje, v rokah. Pravi rekreativni uporabniki drog pa so ostali brez vsega.

Ellie se je spet počutila kot najstnica, ki se bo prvič zadela z veličastnim vznemirjenjem v žilah. »A je to meta?« je vprašala. »Ali pa nekaj čisto drugega?«

Rhiannon ji je izpulila vrečico in jo poravnala v svojem naročju. »Koga briga?« je rekla. Ščepec praška je stresla v svoj kozarec vina. To je bil Rhiannonin poseben vinski kozarec, nenavaden kelih v obliki jajca, ki ga je zahtevala ob vsakem prihodu. Ponovno je segla po prašku tako hlastno, da je vrečko potlačila v režo med svojimi golimi stegni, palec stran od roba nove minice. Bila je bliže štiridesetim kot tridesetim; prestara, da bi nosila to krilo, nad njeno zgornjo ustnico je bil obris brčic. Njeni lasje so bili črni, kratki in bodičasti, oči blage, kravje rjave. Smejala se je gromko, kakor dregica. Ena od zgodb o Rhiannon pravi, da je hodila po Cardiffu ob treh zjutraj, ko jo je neki lopov iz četrti Grangetown poskušal zvleči v stransko uličico. Izvlekla je nož iz svoje torbice, mu gladko odrezala konico nosu in ga pustila tam, kot da bi bil mrtev. S tem si je prislužila nevaren čar, ki je privlačil šibke moške – moške, kakršen je Marc, ki si je želel biti zapostavljen. Veliko je bilo zgodb o Rhiannon in vse so vključevale nasprotni spol. Andy je menil, da se je pri osemnajstih poročila z osemdeset-

letnikom in mu v spalnici povzročila srčni infarkt, o tem je nekaj slišal na gradbišču v Bridgendu. Lokalci iz naselja Dinham so govorili, da je za trideset funtov posnela pornografski video s Tommyjem Chippyjem, nekateri so prisegali, da so ga videli; Rhiannon baje leži gola na šanku, njene oči zakriva črn trak, v ozadju pa se sliši cvrčanje friteze. Ellie je zagotovo vedela le to, da je Rhiannon manipulativna prasica, ki sovraži ženske, in da ženske sovražijo njo.

»Billy Whizz, tako rečemo temu v Walesu,« je rekla med krohotom. »To je tu, kjer živiš, El. V Walesu.« Nikoli ni spregledala nobene priložnosti, da bi Ellie opomnila na to, kje je, saj je vedela, da si je Ellie želela biti drugje, pod newyorškimi nebotičniki. Ker se je Rhiannon sprijaznila z monotonim bivanjem v valižanskem jarku, nikomur drugemu ni bilo dovoljeno zreti gor k zvezdam.

Vrata pivnice so se odprla. Rhiannon je hitro stisnila plastično vrečico v pest. Prišel je Veliki Disko Barry in potiskal svoj ojačevalec k širokemu odru, pod njegovimi rumenimi hlačnimi naramnicami so se delali potni madeži. »Jebena sončna uprava se je spet zbrala, kaj?« je rekel, ko je drsal mimo fantov.

Marc je vzela paketek od Rhiannon in ga naglo odprl na mizi. »Kot je naročil dohtar,« je rekel, si mel dlani in se smejal do ušes. Nosil je isti liverpoolski nogometni dres kot vedno, njegovi čokoladni lasje so bili pristriženi tesno ob lobanji in so na čelu hitro izginjali. Bil je blag moški, basist in pevec punkovskega benda The Boobs. Bili so na turneji po majhnih neodvisnih prizoriščih in šest tednov so spali na trdih

tleh svojega kombija Transit, bojujoč se za prostor med izdelanimi kitarami in bobni. To so počeli približno vsakih pet mesecev, kljub temu da niso imeli ne založbe ne agenta za turneje, niti kultne baze oboževalcev. Vsak prisluženi funt so vrgli v tvegano naložbo, kakor da bi bila od nje odvisna njihova življenja, njihova odsotnost iz Aberalawa pa jih je navdajala z iluzijo uspeha. Neumni pisuni pri lokalnem časopisu so menda mislili, da fantje preživijo pol leta v hišah na malibujski plaži. Na pošti je neka starka pristopila k Ellie in jo vprašala: »Kako gre tvojim Boobsom?« *

Skupina se je tistega dne domov vrnila prej, in sicer zaradi novice, da je John Peel poslušal demo posnetek, ki so mu ga vrgli skozi ograjo zaodrja na lanskem Glastonbury Festivalu. Povabil jih je na radijsko snemanje živega nastopa. Marc je bil vesel kot radio. Zmazal je cel gram praška in ga z opletajočim jezikom valjal po ustih.

»Ljubček!« je zalajala Rhiannon, mu zasegla vrečico in jo zagnala naprej po mizi. »Bolj počasi! Jutri polagaš ploščice na spodnjem stranišču, se spomniš?«

»Skoraj nič ni ostalo,« je rekel Griff. Griff je bil bobnar, debel, ponosen moški z živo oranžnimi lasmi in nadutim značajem razvajenega dvanajstletnika. Mama mu je še vedno pripravljala govejo pito in sendviče z lososom za na turnejo. Droben kamenček si je čemerno podrgnil ob dlesni, si potem obrisal prste v svojo karirasto srajco, vrečico pa obdržal v roki in si tako zagotovil občinstvo za besede, ki jih je

* Besedna igra – *boobs* so joški. (Vse opombe so prevajalkine.)

nameraval izreči. Kakor šolarček, ki nosi trače diktatorskemu učitelju, je postrani pogledal Rhiannon. »Ves čas jebene turneje je bil totalen kreten,« je rekel. »Ukradel je pladenj mafinov od Glasgow Services in vse obdržal zase. Čisto vse je požrl, vseh osemindeset kurčevih mafinov. Edini razlog, zakaj sem še v tem bendu, je Peelova radijska oddaja.« Vedno je grozil, da bo izstopil, pa nikoli ni. »Ampak morali bi videti ženske na Škotskem,« je rekel. »Res so bile zagrete.«

»Kakšne ženske?« je vprašala Siân. Izpulila mu je vrečico in jo obračala v svojih rokah. Siân je bila Griffova žena. Narkotika ni vzela, odkar je rodila prvega otroka. Trije otroci v ravno toliko letih in po vsakem se ji je v enem tednu spet prilegala konfekcijska številkica 40. Nobenega carskega, nobenih šivov, nobene porodniške. Delala je v videoteki ob torkih in sredah ter v kitajskem fast foodu ob četrtnih in petkih, samo da bi bili otroci oblečeni in obuti, kajti Griff ni mignil s prstom. Sijajni črni lasje so obdajali njen obraz mandljeve polti in ji segali do ledij. Imela je velikanška rožnata usta. Povsod drugje bi zrasla v manekenko: dolge, zapeljive noge, obute v par nemogočih čevljev z debelimi podplati na brezhibnih stopalih, bi se sprehajale po modni stezi. A tu je bil Aberalaw in tu življenje ni bilo pošteno. Vedno je bila videti kot oglas za dizajnersko kozmetiko, kot da bi jo nekdo spremljal z mehko, rožnato svetlobo, ne glede na to, v kakšni beznici je popivala, ne glede na to, kako se ga je napila. Pri Ellie ni nikoli ravno požela zavisti, ampak strahospoštovanje, podobno kot ljudje vidijo

leopardi, ki se klatijo po Serengetiju v dokumentar-
cih Davida Attenborougha. Čisto druga vrsta.

»Samo hecam se,« je rekel Griff.

Siân je predala vrečico Andyju. »Bolje zate,« je
rekla in zaigrala očitanje, strmeč v Griffa. »Šest te-
dnov te ni bilo in Niall je začel gradbenika Boba kli-
cati *oči*.«

»Ni bilo tako,« je rekel Andy, šepetajoč Ellie na
uho. »Ni bilo nobenih punc.« Toda Ellie je to že ve-
dela. Bila je na premnogih nastopih, znosila je pre-
mnoga stojala za mikrofone v klube in nazaj. Plesala
je na premnogih praznih plesiščih in se pretvarjala,
da ne pozna benda. Andy ni bil Keith Richards. Toda
Siân je bila paranoična zaradi grupijk. Dnevi so ji
polzeli iz rok med vožnjami otrok v šolo in ribjimi
palčkami, Griff pa je bil prepričan, da je sam božji
dar za prestradano češpljo. Andy je objel Ellie in skri-
vaj zajel njeno dojko. Ellie je s komolcem pritisnila
ob njegovo dlan. Uživala je toplino njegovih širokih
prstov, tokrat ga je pogrešala bolj kot kadarkoli prej.
Ponoči se je zbudila vsako uro, z roko zamahnila po
nočni omarici in iskala kozarec vode, ki ga ni bilo
tam. Ponavadi ji je on prinesel kozarec kot zadnjo
stvar pred spanjem in z mezincem pogasil luči. Brez
njega v bližini je bila hrana brez okusa. Njeno čutilo
za vonj je odpovedalo. A zdaj je lahko vonjala sladko
zatočnost po hitrem seksu izpred slabe ure, preden
sta šla od doma. Predstavljala si je, da v njej valovijo
kodri njegove beljakovine, in življenje se je spet kaza-
lo v srečni različici Technicolorja.

»A boš kaj tega?« je vprašala Rhiannon in pokazala na vrečico v Andyjevem naročju.

Andy je pogledal vrečico, svetle obrvi so se mu namrščeno nagubale. »Se ti ne zdi, da postajamo prestari za to, Rhi? Polno strupov je, veš.«

Rhiannon se je nagnila prek Elliejinega naročja in pograbila vrečico. Polizala je njeno notranjost, rožnat jezik je zadeval ob polivinil. Ko jo je očistila, jo je odvrгла v pepelnik. Vsi so z obupanimi očmi opazovali, kako se je počasi pomešala s prahom in ogorki. To je bilo njihovo prvo okušanje amfetamina po več kot enem letu.

Rhiannon je dvignila svoj kozarec vina. »No, ne bit tako jebeno zaskrbljeni,« je rekla. »Tega je še dosti tam, od koder je prišlo.«

Spid je udaril malo po deseti uri, ko ga je pozdravil povišani dopamin; čas noči, ko se življenje zazdi polno možnosti. Ellie je začela verjeti, da je nekakšna kemična Pepelka, obdarjena z bistrumnostjo in mistiko. Veliki Barry je odrolal tri četrtine komadov s seznama, zalepljenega na mešalki. Uporabljal je istega, odkar je nastopil službo v poznih osemdesetih, popustil je le toliko, da je zavrtel trenutni hit številka ena. Rhiannon je skočila na noge, ko se je zaslišal klavirski uvod pesmi *I Will Survive*, kar pljusnilo je iz njenega kozarca. Ko se je odpravila po prehodu pred odrom, ji je steznik udarjal ob rebra. Stala je pred DJ-em, tesno krilo ji je onemogočalo, da bi zares plesala, njeni škornji v slogu *go-go* so drseli po preprogi, druge stranke pa so zijale vanjo. Na splošno so ljudje Rhiannon prenašali ali prezirali. Še tiste prijateljice in prijatelje, ki jih je morda kdaj imela, je odjebala že pred leti.

»Gremo, punce,« je zavpila nazaj k njihovi mizi. Plosknila je, medeninasti krožniki na steni za njo so se tresli. Tako se je gibala Rhiannon; oči močno zožene od vznesenosti, roke za ped stran od obraza, mastne dlani so tleskale in ploskanje je odmevalo po prostoru. Ukradla je mikrofona Velikemu Barryju in ga stiskala v pesti. »Gremo, punce,« je rekla. »Hočem plesat, pizda!«

Siân je povescila pogled in srknila iz svojega napol praznega kozarca. »Ti si na vrsti,« je bevsknila v Ellie na drugo stran mize.

Ellie je odkimala; ni hotela plesati, ne z Rhiannon. Energetski sunek ji je ravnokar detoniral v ledjih in pogнал drobce evforije po njenem utripajočem krvotoku. Krasno se je imela, ko je samo tako sedela, in ni hotela zamuditi niti minute.

Siân se je dvignila s stola. »Zvečer grem ven, da se rešim otrok, in ne, da pazim na Rhiannon. Zakaj moram vedno jaz?« Zavihrala je s svojimi dolgimi lasmi, prekrizala roke in se počasi odpravila k Rhiannon.

Iz igralnice je prišla drobna svetlolaska s stolom v rokah. Postavila ga je k robu mize in se trudila, da ne bi nikogar udarila s čokatimi nogami stola. Ellie je ni poznala. Še nikoli prej je ni videla. Marc pa jo je očitno poznal. Vabil jo je, mahajoč z roko, se smejal in vpil na njeno uho ter s prepognjenim podstavkom za pivo pobrisal polito Rhiannonino vino na mizi. Kmalu je za njo prišel visok in suhljat možki z grivo temnih zavozlanih las na glavi. Usedel se je zraven ženske in bežno pokimal. Njegove oči so bile barve premoga. Težko bi rekli, koliko je bil star; sredi tridesetih, starejši od Andyja, mlajši od Rhiannon, razpršen obris neobrite brade, našobljena škrlatno rdeča usta. Debela srebrna verižica je počivala na njegovi ključnici, pod njegovimi očmi pa so bili temni kolo-barji razmazanega korektorja. Ellie je zijala vanj, dokler ni odprl cigaretne škatle in na hitro preštel, kaj je potreboval, tako da je s čistim nohtom drsel po filtrih. Nekaj jih je vrgel na mokro površino mize in zadnja dva med kazalcem in palcem poravnal v črko V.

»Bi kdo?« je vprašal z naglasom, ne valižanskim, vendar domačim. Hitro je ošinil vsak obraz za mizo posebej, in četudi si je kaj mislil o njih, je njegov stoični izraz to zakrival. Ellie je čakala, dokler niso pobrali vseh ponujenih cigaret, in potem izmaknila eno iz njegove roke. Zahvalila se mu je, on pa si je, ne da bi se zmenil zanjo, zadnjo cigareto vtaknil v usta in jo držal med svojimi alabastrnimi zobmi, ko jo je prižgal s srditim plamenčkom iz svojega kromiranega zippa. Ellie se je nenadoma zavedela svojega videza. Nikakršna Pepelka ni bila. Imela je okrogel, naraven in bled obraz, ki so ga obdajali puščobni rjavi lasje, ne platinasto blond kot pri njenih sorojencih, še manj pa zlato blond kot pri tej ženski, s katero je bil.

Spet se je prikazala Rhiannon, se motovnila okoli mize in prevrnila še nekaj kozarcev. »Kva je z vami, tečni ste kot driske!« Vrgla se je na prazno mesto poleg Ellie. »Za to je namreč spid, stari, za ples.« Pokazala je na Andyja. »Bodi vesel,« je rekla. »Zdaj si doma. Nocoj boš požel čestitke.« Jajčasti kelih je dvignila k svojim brkatim ustnicam in zvrnila ostanek vina. »Ko bo šel naslednjič stran, mu reč, naj ti pusti dildo. Marc mi je prinesel ogromnega podivjanega zajčka, a ne, lubi? Vendar ne bi šel v tvojo torbico, El.«

Ellie je zardela, čeprav ni bila v zadregi zaradi Rhiannoninega prostaštva, ampak zato, ker je pomislila na hiter seks z Andyjem, kako sta se pehala po postelji in se zapletala v slečena oblačila. Pred nekaj trenutki se ji je misel na to zdela omamna, zdaj pa jo je čutila kot breme.

Rhiannon se je obrnila k novima obrazoma za mizo in neznanca pogledala naravnost v oči, rekoč: »Kje pa je moj čik, kaj, kolega?« Vzel je cigareto iz žepa in ji jo podal prek mize. Rhiannon jo je pograbila in si jo stlačila v usta, se nagnila naprej in čakala, da ji prižge. Z glavo naprej se je potopila v pogovor, njen vreščeci, monotoni glas je donel čez glasbo, njeno upognjeno telo je preprečevalo Ellie, da bi se jima pridružila. Ni imelo smisla, da bi poskušala pregovoriti Rhiannon, zato je obsedela naslonjena na klopi, kradla občasne hitre poglede nanj, ko je odgovarjal na nenehna Rhiannonina vprašanja, njegove ustnice so se hitro zapirale in odpirale. Rhiannon se je še vedno nagibala k njemu z glavo postrani in mu stalno nastavljala svoj dekolte. Čez čas se ga je začela dotikati, z dlanjo je gladila njegovo podlaket, sprva počasi, potem hitreje, in stiskala njegovo kožo. Tudi Siân je s kazalcem, zataknjenim v usta, buljila vanj, omamljena od njegove lepote ali nenavadnosti ali smelosti, težko bi bilo natančno reči, od česa. V Pump Houseu se ni prikazal nihče nov že vse od zadnjega tisočletja.

Sčasoma je Ellie postala nestrpna, lačna pozornosti tega moškega. Razmišljala je o šalah, ki bi mu jih povedala. Tista, ki ji jo je prijateljica Safia dan prej povedala v službi, jo je zabavala, ne zaradi vsebine, ampak zaradi Safie, ki jo je ponovila; tisto o Jeremyju Beadleu, ki si je izmeril dolžino penisa. »Ugotovil je, da ni zelo dolg,« je rekla Safia, »da je pravzprav majhen, pa čeprav je bil po drugi strani jebeno debel.« Ellie se je skoraj poscala. Safia je šalo

očitno slišala od tiskarjev in si jo, ne da bi jo čisto dojela, zapomnila z namenom, da bi naredila vtis na Ellie. Toda, ali je bila šala dovolj dobra? Morda, če bi se domislila alternativnega lika – Ellie ni hotela priznati, da je kdaj gledala kaj tako trapastega, kot je Jeremy Beadle. Običajno ni hotela priznati, da ima televizor, tako kot se ni mogla spomniti nikogar, ki bi bil kul *in* ki bi imel posušeno roko. Izenada ji je Andy ovil roko okoli ramena in jo stisnil k sebi. Strmela sta drug v drugega in se dotaknila s konicama nosov. Njegove oči so bile ljubke kakor perunike, prepletene z modrimi dragulji, safirjem in topazom. Toda Ellie se je hitro izvila iz Andyjevega objema in spet gledala v ebenovinaste oči samosvojega tujca.

Še zmeraj se je ukvarjal z Rhiannon in nagibal glavo v smeri njenega nerazumljivega zbijanja šal. Ellie je opustila svojo zamisel s šalo, misleč, da bi se smejal njej, ne šali. Tesnoba se je že priplazila, amfetaminska zadetost je popustila. Že je čutila, da je spuščanje na preži, po žilah ji je pričela plapolati slaba kri; predala se je in začela premlevati o prepolnem pepelniku.

Preden je zvonec oznanil konec točenja alkohola, se je svetlolaska nagnila prek mize in nekaj rekla Rhiannon, bela utripajoča svetloba pa je razkrila lise v obliki kraterjev, brazgotine od vodenih koz na njenih ličnicah. Ellie je upala, da se je ženska zaradi nečesa pritožila, a je vedela, da se ni, ker je Rhiannon položila roko na njeno ramo in pokazala na vrata na drugi strani. »Tam na koncu, lubica, pojdi na levo,« je rekla. Ženska je hodila neodločno in s sklonjeno

glavo. Ko je izginila za Velikim Barryjem, je Rhiannon ogovorila Ellie. »Kurčevi Angleži!« je rekla. »Kot jebene podgane so. Nikoli nisi več kot kilometer stran od podgane in še vedno se pariyo. Z malo sreče je punca že v moškem sekretu.«

V loži je bila vrsta, zato je Ellie šla po pijačo k šanku. Dva starca sta sedela na zguljenih klopek sredi umazanih, oguljenih tapet. Točaj se je skrival za tabloidom s kriččim naslovom o smrti sinov Sadama Huseina na prvi strani. Naročila je štiri hišne vodke in dve pločevinki redbula. Ta obred je začela Rhiannon, ko je bil bend na Poljskem. S spontanega obiska šanka se je vrnila s tremi trojnimi pijačami ter jih z uporniškimi pomežikom postavila na mizo pred Siân in Ellie. Rhiannon je bila z Marcom šele nekaj tednov in Ellie je vedela, da je bilo kupovanje pijače poskus pridobivanja naklonjenosti deklet. Rhiannon je polagala preveč upov v denar in verjela, da lahko s tem kupi odnose, obdarovanje je bilo glavna sestavina njene obsedenosti z nadzorom. Toda takrat se je še zdela očarljiva, ko so se fantje vrnili, pa je navada z vodko postala znamenje njihove zaveze, nekakšen prostožidarski pozdrav.

Ellie je lovila ravnotežje s pločevinkami v pregibu rok, kozarce je zgrabila s prsti. Ko se je obrnila, da bi odšla, je nekoga pohodila in njena visoka peta se je zasadila v gumijasto konico košarkarske superge. Nagonsko je vedela, da gre za neznanca. Odskočila je, kozarec je zdrsnil iz njenega prijema. Potem pa je v zbeganem poskusu, da bi ga ujela, še preden bi

uganila, kam bo padel, skočila nazaj in neznanca še enkrat pohodila.

»Opa!« je rekel, jo ujel z razprtimi rokami kot Jezus, kakor da bi se hotel zoperstaviti vsem neprijetnostim. Dišal je po mošusu in bencinu in rahlo po dimu. Kozarec je pristal na brisački za pivo, pijača je odtekala in oblikovala malo temno liso na sintetičnem blagu. Točaj je ujel kozarec, preden bi se skotalil čez rob.

»Sori,« je rekla Ellie, lica so ji zagorela.

»V redu je,« je rekel. »Boš drugega?« Izpustil je njeno telo in stopil nazaj. Nenadna odsotnost njegovega dotika ji je po hrbtenici pognala amfetaminski naval, ki ji je treščil v lobanjo kot izstreljeni fliper. Nekaj v njem je pri Ellie sprožilo čudaški animalizem, akutno lakoto v trebušni steni. Takoj se ga je želela ponovno dotakniti in še enkrat doživeti ta občutek. Odstopila je. »Od kod si?« je vprašala. Tudi sama ni bila iz Aberalawa. Vedela je, kakšne težave bo imel z vključevanjem.

Prazen kozarec je prijel s svojimi koščeni prsti, podobnimi ledenim svečam. »Iz Cornwalla,« je rekel, vohajoč kozarec. Odložil ga je na brisačko. »Si hotela drugega?«

Ellie je razmišljala o zahodnoangleških naglasih, ki so jo obdajali ves čas njenega triletnega študija na univerzi v Plymouthu. Iznenada je začutila domotožje po nočeh v paviljonih, jutranjih sprehodih po promenadi in uredniških sestankih za študentsko revijo v času kosila. Ko je živela v Plymouthu, ni nikoli

imela domotožja po Walesu. »Če ti je prav,« je rekla. »Tako ali tako je bil za tvojo punco.«

Moški se ji je prisrčno nasmehnil. »*Ona* ne sme piti vodke,« je rekel.

Andy ni smel govoriti Ellie, česa ne sme piti. V teh krajih so ženske nosile hlače, ne zato, ker bi bile Valižanke kakorkoli napredne v feminističnem razmišljanju, ampak zato, ker so bili Valižani tako brezbrilni, prepočasni za glasne družinske spore. Ni mogla presoditi, ali je bila njegova prevlada nad dekletovo izbiro pijače seksistična ali eksotična. Šibko se je nasmehnila in skomignila. Šla je nazaj v ložo z rokami, ovitimi okrog sebe, kakor s perutmi, mrzli kozarci so jo drgnili po naježeni koži. *Ona ne sme piti vodke.* »Kakšen drekač,« je pomislila, ko je brcnila z nogo v vrata in jih odprla, zavedajoč se že med to mislijo, da to, kar čuti, ni odpor, ampak privlačnost. To je bil dogodek, ko dekle spozna fanta v velikem slogu; znamenje sprejemanja, ki ga je nameravala izkazati njegovi puncici, se je sfižilo; zdrava pamet je po svoje odplesala pirueto in usihala kot razlita tekočina.

Preostanek večera je minil med dolgotrajno bolečino v trebuhu in kratkotrajnimi krči ljubosumja. Amfetaminska zadetost se je prevesila v turobno bolečino, ki se je lagodno zvijala v njenem trebuhu kakor pralni stroj na programu za volno. Rhiannon ves večer ni nehala govoriti z moškim. Brbljala je brez prestanka, njena glava se je pozibavala kakor plovec na razburkani vodi. Vsakič, ko se je naključno in še pogosteje namerno dotaknila njegovega shiranega zapestja, je Ellie začutila, da se globoko v njej strjuje

zavist kakor smrtonosni tumor. Tu in tam je moški ujel Elliejin pogled, njegove oniksove oči so bile steklene od dima. Za nekaj sekund so se ustavile na njej, pozorne in opravičujoče, zatem pa so se takoj premaknile na njegovo pijačo ali, še huje, na Rhiannon. Toda Ellie ga ni nehala gledati, niti takrat ne, ko jo je Andy poskušal poljubiti ali ogovoriti. In tik preden je par nenadoma vstal, pomahal in odšel, je opazila, da so tudi vsi drugi v lokalju strmeli vanju, stegovali vratove in zijali, kajti to je bila južnovaližanska dolinska vas, od koder ni nihče nikoli odšel in kamor ni nikoli nihče prišel. Bila sta kakor veseljca; primajala sta se s svojim naglasom in z brazgotinami na obrazih. Prav lahko bi prispela v srebrni vesoljski ladji v obliki krožnika. Nihče zunaj njihovega omizja si ju ni upal ogovoriti, povprašati, od kod sta, ali kakšne opravke imata tukaj, spet zato, ker je bil to Aberlaw, južnovaližansko dolinsko mesto. Namesto tega so drugi gostje zgolj oprezali kakor krdelo surikat, stoječih na zadnjih tacah. Ko je par odšel, so se vsi obrnili drug k drugemu in si pripovedovali izmišljene zgodbe.

3

V ponedeljek se je Ellie vkrcala na vlak ob 7.00 s svojima običajnjima sopotnikoma, z uslužbenko srednjih let na Ponty Colleeu in zidarjem, ki je delal v zalivu. Bili so edini trije ljudje v Aberalawu, budni v tem jutranjem času. Ob 7.55 je izstopila na glavni postaji v Cardiffu, bližnja pivovarna Brains se je zbujala v še eno s soncem obsijano izmeno, jedek smrad po namočenem hmelju je prepojil njeno hitro dvajsetminutno hojo do Atlas Rooda. Tam je sedela v zadušljivi delavnici, lepila nalepke na skodelice, medtem ko so prometne konice švignile mimo rumenega opečnatega mesta.

S pošiljko Alton Towers je bila kriza. Morali bi jih pripraviti še petsto do konca poletja, toda keramični oddelek ni znal prav namešati barve. Ellie je bila sita neumne sličice: temno moder grad s stolpiči in rdečim ognjemetom v ozadju. Skodelice so bile oranžne in grad je kar naprej dobival škrlatno barvo. To je bilo zato, ker je bila sušilna peč nastavljena na napačno temperaturo. Vsi v tovarni so to vedeli. Toda vodstvo je bilo prepričano, da sta krivi Safia in Ellie. Jane jima je poskušala prepričati uporabo kreme za roke in uživanje čipsa, da si ne bi umazali prstov; vsa ta pritegnjena pravila so bila vpeljana nezakonito. Na delovnih mizah so bili drug na drugem naloženi pladnji oranžnih skodelic, ki so čakale na preverjanje kvalitete. Imeli sta celo majhen zabojnik za smeti, kamor sta metali odpadne skodelice, a najprej sta

morali vsako zdrobiti, da se jima ne bi »prilepile« na prste. Ellie je v šali ponudila Jane večinski delež za nevšečnosti pri preprodaji na črno, toda Jane ji je zagrozila, da jo bo prijavila. Jane, ki je bila Elliejina sestra, je bila zadnjih sedem let vodja keramike. Že tako je bila zoprna, služba pa jo je porinila v skrajnost. Tovarna je bila gojišče paranoje. Nenehno si moral ščititi svoj hrbet, ker so bili vsi okoli tebe pripravljene narediti skoraj vse, samo da bi ohranili svoj hlapčevski položaj, orožniki korajže, da bi odšli in poskusili kaj novega. Bilo je kot v zaporniški celici; tip zraven tebe se je sprva zdel le še ena uboga para, nakar se je po dvanajstih mesecih izrodil v gnusnega psihopata, ti pa si sanjaril, da boš njegov obraz izmalil z olfa nožem, ki si ga ukradel v umetniškem studiu.

Safia je vrgla žvečilko v Ellie. Zadela jo je v ličnico in pristala na dnu njene posode z lepilom, polne lepljivih papirnatih delčkov od prejšnjega tedna. Ellie jo je izbrskala in zalučala nazaj v Safio, da ji je nov sloj lepljive packarije umazal rokav čiste bele bluze.

Safia se je smejala. »Si mela dober vikend?« je vprašala. Bila je visoka pakistanska punca z grudičasto maskaro. Prišla je v tovarno in sedla za Belindino mizo teden zatem, ko je ta odšla. Prvih pet dni se je pritoževala, da so nanosi pretanki ali predebeli, da so skodelice okrušene ali razbarvane. Ellie je bila Belinda všeč, ker je nenehno plesala ob glasbi iz svojih slušalk in se ni zmenila za nič, kar je govorila Jane. Na oprsju svoje delovne halje brez rokavov je imela napis *Jebeš delo*. Safia pa je bila pikolovska.

Nekega nevihtnega jutra po državnem prazniku sta bili Safia in Ellie edini neumni kravi, ki sta prišli v službo. Morali sta sedeti skupaj pri kosilu v delavnici, žvečili sta mastne sendviče s tuno, kupljene v trafiki na vogalu. Ellie se je proti svoji volji počasi ogrela za Safijin naporen in naiven značaj; tako kot je mislila, da ne bo nikoli prebolela svoje prve ljubezni, oboževalca skupine U2 iz Caerphillyja. Safia se je rodila in odraščala v Cardiffu, bistvo mesta se je slišalo v njenih nosljajočih besedah. Družina jo je v času njene zmedene adolescence za dva meseca poslala v Manchester in z mamom sta enkrat šli v Pakistan, da bi spoznala babico. Safia je jokala za domom, še preden so minili štirje tedni; prvi dan je vpila kot zmešana, na smrt prestrašena zaradi kuščarjev, ki so plezali po stenah dnevne sobe. Prizadevala si je furati svoje življenje med muslimansko družino in razširjenim zahodnjaškim družabnim krogom. Zagatna situacija je nastala vsakič, ko je kdo omenil kosilo pri McDonaldsu ali pa ji ponudil kozarec belega vina. Doma so se neskončno prepirali zaradi hlačnega kostima, drugod pa imeli neprijetne pogovore zgolj o zaročnih prstanih in porjavelosti.

Zdaj je Ellie skomignila. »V redu,« je rekla.

Safia je prezirljivo oponašala gib, nezadovoljna z odgovorom.

»V redu,« je ponovila Ellie. »Šla sem ven in se ga nalila. Isto sranje, drug dan.« Ni imela moči za razpravljanje. V glavi je še čutila omotico spuščanja. Že leta ni snifala amfetamina in ni bila vajena zapoznelih omotičnih učinkov.

Vzela je novo skodelico s kupa in s prsti nežno šla prek njenega roba, tipajoč za hibami. Odlučila je preslikač s podlage, ga ovila okoli skodelice in škilila vanj, ko je z gladilcem v obliki jezika likala zračne mehurčke. Gavinu je padla skodelica iz rok in Ellie je dvignila pogled, da bi videla, če se je razbila. Čeprav se je, je delal naprej in se mučil s tiskalnikom. Bil je krepek moški s punco, ki je ni maral, in z dvojčki na poti. Naredil je napake in obtičal z njimi, glavo pa držal pokonci in dnino prinašal domov. Nosil je majico nogometnega kluba Cardiff City z natisnjenim seznamom tekem sezone na hrbtu. Bila je odpadek oddelka z majicami. V službi nihče ni nosil svojih oblek, razen če so bili na razpolago le slabši zgornji deli trenirk z motivi Anglije. Zdaj je razpored tekem znala že na pamet. Oba sta delala nadure štirinajst dni zapored. Gavin je šparal za dvojni otroški voziček, Ellie pa je morala pokriti Andyjevo polovico najemnine za prejšnji mesec.

Na začetku so The Boobs naredili velik vtis nanjo. Andy je bil odločen, da bodo uspeli, Ellie pa ni imela razloga, da mu ne bi verjela. Ambicija je bila vpisana v njene lastne kosti kakor slaščica iz delavskega letovišča Porthcawl. Vedela je, kaj pomeni želeti si podivjana mesta in burna obzorja ter sanjati o tem, da bi videl hrbno stran dolin. Ko se je torej vselila z Andyjem in takoj odkrila, da njuni skupni dohodki ne dosegajo stroškov najemnine, da niso dovolj niti za razsuto dvosobno stanovanje, je z veseljem pustila svobodni poklic v korist stalnega dohodka. Ugotovila je, da bo potem, ko bo težko delo opravljeno, po-

stala polovica superpara, priznanega zaradi vegetarijanskih žurov v njuni vrstni hiši iz rjavega peščenjaka v Greenwich Villageu. To je bilo pred kakšnim letom in zdelo se ji je, da je na skodelice nalepila že toliko nalepk, da bi zadostovalo za štiri življenja.

»Pizda!« je rekel Gavin, ko mu je druga skodelica zletela iz prijema. Raztreščila se je na betonu. Sklonil se je in pobiral razbitine, vsako je s kletvico odvrگل v koš za smeti.

»A mi boš povedala o svojem vikendu?« je vprašala Safia, njene oči so se zožile v črte. »Mislila sem, da se je Andy vrnil domov v soboto.« Safia ni imela družabnega življenja. Večino prostega časa je kuhala pasando za družino. Gledala je limonado *Coronation Street*. Pedantno se je obešala na podrobnosti iz Elliejinega življenja kakor rumena novinarka, ki brska po skrivnostih slavnih s seznama A.

Vsak dan je Ellie obnovila seznam stvari, ki jih je počela, odkar je nazadnje videla Safio: kdaj je prišla domov, kaj je jedla za večerjo. Safijin priljubljeni predmet pogovora je bil Andy. Če sta z Ellie seksala, je Safia hotela vedeti, v katerem položaju, na kateri točki sta orgazmirala, barvo rjuh. Sčasoma je Ellie začela olepševati te zgodbice, kot da je jedla pokrovače namesto panirane polenovke, nosila negliže namesto pižame iz flisa, dobila dvajset minut kunilingusa namesto ničesar. Bilo je neizogibno: Safijin apetit po romantiki je bil nenasiten, Ellie pa je že dolgo živel z Andyjem in včasih se jima ni ljubilo seksati. In danes sploh ni mislila na Andyja; vizualizirala si je le

neznančevo podobo: njegove razmršene lase, melasaste oči, kot lilije bele zobe.

Od tega ji je nekaj v trebuhu otekalo kakor pest testa v pečici. Spraševala se je, zakaj njegova punca ni smela piti vodke, spraševala se je, kako mu je ime, spraševala se je, kaj, hudiča, je počel v Aberalawu. Te male skrivnosti so bile veliko privlačnejše od česar koli v zvezi z Andyjem, še celo privlačnejše od njegenga idiličnega fantazijskega življenja, ki ga je napletala in dnevno dopolnjevala za Safio. Neznanec je gladko pridrsel v njeno zavest. Še minuto prej je pogrešala Andyja, v naslednji pa se je neko dolgočasno nezemeljsko bitje materializiralo iz samega zraka.

»El?« je rekla Safia, kot da bi govorila od daleč.

Ellie je vzdihnila, nejevoljna zaradi te prekinitve. Pomislila je, da bi Safiji povedala o neznancu, a je hitro opustila to misel. Safia je bila čednostna in krhka kot folija na novem kozarcu kave. Bila je verna. Vzgojena tako, da se ni menila za skušnjave, zanikala je lastne občutke in pregnala sleherno uporniško misel, ki je po naključju zašla v njeno glavo. Ne bi razumela Elliejine zagate.

»Ja, Andy je doma,« je rekla Ellie. »In bend ima dobre novice. DJ-u z Radia 1 je všeč njihov demo posnetek in hoče, da nastopijo v njegovi oddaji.«

»Vau,« je rekla Safia. »Postali bodo slavni!«

Za njo so se odprla vrata zasilnega izhoda. Pojavila se je Jane, njene pete so štorkljale po betonu. Ustavila se je ob njenih sosednjih delovnih mizah in z roko v boku štela pladnje skodelic, naloženih od tal navzgor. Zapisala je končno vsoto na svojo podložno mapo,

medtem ko so ji očala drsela z nosu. »Vesta, da potrebujemo celo novo serijo, zapakirano in odposlano do konca avgusta, a ne? Čvekanje prihranita za odmor za kavo.«

V sredo ob šestih zvečer je bila Ellie na poti domov iz tovarne. Sonce je odsevalo na bronastem kipu sredi Aberlaw Squarea. To je bil rudar s kapo s ščitkom, ki je z eno roko držal jamsko varnostno svetilko Davy, drugo pa je zaščitniško ovijal okoli svoje žene in dojenčka v njenem naročju. Težko je bilo razločiti ude med seboj, še posebej kadar je Ellie popivala v Pump Houseu. Ko se je približala pivnici, je zagledala Rhiannon, ki je stala na pragu in govorila v mobilnik, oblečena v črtaste hlače na zvon pod belo frizersko tuniko. Ellie je začela hoditi hitreje, da bi se ji izognila in smuknila mimo kipa proti varni Woodland Terrace. A meter pred koncem drevoreda pinij je po vasi zadonel Rhiannonin glas, podoben plenilski policijski sireni. »Oj, stara, prid nazaj sem za minuto.«

Ellie se je oklevaje obrnila in šla nazaj do pivnice, valjasta torba je poskakovala na njenem ramenu. Stala je pred Rhiannon, dokler ni končala pogovora in zaprla telefon. »Kelly si je šla k zobarju pulit gnile zobe,« je rekla. »Preveč jebelih sladkarij al neki. Greš z mano noter na pijačo al kva?«

Rhiannon je bila na meji alkoholizma, v torbici je nosila pollitrške steklenice žganih pijač. A vedno je potrebovala nekoga, da pije z njo. Nesreča nikoli ne pride sama. Kelly je bila najstnica, njena pomočnica v salonu; ponavadi sta šli vsak večer po službi skupaj ven. Ellie je praskala madež od lepila na stegnu svojih kaki vojaških hlač. Andy ni maral, da bi popivala ob

večerih med tednom, ni maral, da bi popivala brez njega.

»No?« je bevsknila Rhiannon.

Ellie se je zdrznila.

»A boš spila jebeno pijačo z mano al ne?«

Ellie je šla za Rhiannon skozi pivnico v igralnico. Rhiannon je sedla za svojo mizo, katere površina je bila prekrita z vinskimi kozarci, polnimi *liebfraumilcha*, hišnega belega. Vzela je kozarec in ga dala Ellie, nakar je skrnila iz svojega. »Ravno začenjaj igro biljarda,« je rekla in izvlekla zdelano palico iz podstavka za dežnike. »Naredila bom otvoritveni udarec, če ti je prav.«

Dai Davies je dvignil pogled s časopisa. »Le daj, mala,« je zavpil prek pivnice in dvignil vrč piva v zrak. Bil je stalni inventar v baru Pump House in upokojeni vlomilec, ki je užival v zlobnih čenčah, pa tudi Rhiannonin stric.

Rhiannon je držala palico ob sebi, vrh je bil vkopan med njene prsi dvojne D košarice. Pošknila je nanj, popihala kredo in se sklonila čez rob mize z eno nogo zadaj stegnjeno v zrak, njene zavihane hlače na zvonec so razgaljale debel obroč rjave kože. »Italijanske polti,« si je sama rekla. A ni bila Italijanka. Njeni starši so bili karseda valižanski; poklicni kriminalci iz socialnega naselja Dinham. Moški, za katerega je Rhiannon prisegla, da je njen oče, čeprav je bil bel, sama pa očitno mešane rase, je bil umorjen v zaporniški celici, ko je bila še otrok. A še prej ji je prodal nekakšno zgodovinsko izmišljotino o južnih Valižanih, ki so bili prvotno naravno temnejše polti,

zgodbico, s katero se je še vedno branila vsakič, ko jo je kdo iz naselja ozmerjal z nigerko.

Bela krogla se je skotalila v luknjo, ne da bi udarila v katero drugo barvo. Rhiannon je palico predala Ellie. »Kaj praviš na to radijsko oddajo?« je vprašala. »Ti se spoznaš na te stvari, El. Bom naslednji teden bogata al kva? Ker mam poln kurac tega salona, res. Vse sorte sranja se lahko nalezeš, če šlataš tuje lase. Gnide, kožne bolezni in pol tistih modelov iz naselja, ki so jih medsebojno sparili sorodniki, ima aids. Res bi morala dobiti dodatek za nevarno delo.«

Ellie je raztresla nedotaknjene krogle in razgalila škrlatni madež na zelenem filcu, kjer je Siân pred meseci polila kozarec ciderja in črnega ribeza.

»Povem ti,« je rekla Rhiannon, »ko jim bo ratalo, si bom dala postaviti jebeno velik dvorec na gori Pengoes, jebeno velika elektrificirana vrata, ki bodo zaprta za golazen iz naselja.« Plosknila je kakor tjulenj, ki izvaja trike za košček ribe. V biljardu z Rhiannon ni smela zmagati. Tri četrte ure sta se šli postopanje okoli mize, govorili o čemerkoli je hotela govoriti Rhiannon, se izmenjavali v počasnih, brezsiljnih udarcih. Ellie si ni upala vložiti nobenega truda. Bala se je, da bi premagala Rhiannon, bala se je morebitnih posledic njenega odziva. Rhiannon zagotovo ni znala izgubljati, zato je Ellie prihranila svojo koncentracijo za igro biljarda z Griffom, ki ga nič ni tako strašno razjezilo kot poraz v pivniški igri proti puncici.

»Zjebana sem,« je rekla Rhiannon. »Marc je kriv. Prišel je domov in me dva dni tako porival, kot da bi mislil nadomestiti vseh šest tednov brez.« Ellie se je

zdrznila ob omembi *porivanja*. Rhiannon se je vedno po vsej sili predstavljala kot dvajsetletna modna fenica. Brala je članke o Johnu Gallianu in Stelli McCartney v Kellyjinih revijah, vedno potopljena v lažno visoko modo. Toda njen besednjak je stalno razgaljal njeno krinko. Besede kot *porivanje*, *stari* in *Billy Spid*. Njen glas je prihajal naravnost iz naselja.

»Trikrat v eni jebeni noči,« je rekla. »A mata to v družini al kva?«

Andy in Marc sta brata, Andy je leto starejši, kar pomeni, da sta Ellie in Rhiannon skorajda sestri: svakinji. Minilo je obdobje, ko je Ellie prenašala Rhiannon, ko ni šla na drugo stran ulice, da bi se ji izognila, ko je mislila, da je Rhiannon uglajena, a odrezava *femme fatale*. Marc jo je spoznal pred osmimi meseci med nastopom v Penmaes Welfare Hallu, enem tistih, na katerih so bili The Boobs zamenjava za stalno kabarejsko predstavo skupine The Poseurs, ki je izvajala priredbe glam rocka. Čim je lokalna publika ugotovila, da Andy ne obvlada kitarskih rifov T-Rexov, je z metanjem steklenic pregnala Boobse z odra. Nekega turobnega nedeljskega popoldneva se je na plesišču pojavila črnka in sama zapeljivo plesala, v roki je imela stekleničko Moëta, iz katere je štrlela bleščeča rožnata slamica v obliki violinskega ključa. Nosila je kratko oblekico A-linije in mrežaste nogavice, na vrhu katerih so bili vidni črni čipkasti trakovi. Njen naglas je bil *tako* valižanski, tako prisrčen in melodičen, da bi ga bilo neumno razumeti kakorkoli drugače kot prikupnega.

Ellie se je dobro spominjala svojega razmišljanja, da bi ji prav prišla prijateljica, kakršna je Rhiannon. Navdajalo jo je z upanjem, ko je pomislila, da tako prefinjena vrsta bitja živi v kraju, ki je tako preplavljen s kmetavzarji. Seveda je bil to le pozitiven predodek. Rhiannon se je izkazala kot najbolj zaručan človek, kar jih je Ellie poznala; bedasta, brezobzirna lajdra. V tisti steklenički ni bilo šampanjca. Samo nosila jo je naokoli v ponarejeni Pradini torbici, v enem svojih lajdrastih pripomočkov. Vendar je Marca peljala domov v rdečem športnem avtu in odtelej ni bil več isti. Ellie se je vedno šalila, da mora Rhiannon početi res nekaj posebnega v postelji.

»Hočem reči,« je rekla Rhiannon, goltajoč izdatni požirek vina, »a te Andy *mora* nategniti vsako noč?«

»Saj bi me, če bi lahko,« je odvrnila Ellie. Večnoma sta Andyjev in Elliejin libido delala v različnih časovnih pasovih. Njegov je bil na greenwiškem srednjem času, njen pa v osrednjem časovnem pasu. Le redko sta se ujela. »Vsak večer ga slišim, ko si v kopalnici čisti zobe z električno zobno ščetko. To pomeni, da bi me rad. Nekoč mi je povedal, da je to družinska značilnost, ki izvira od matere. Gwynnie. Si lahko predstavljaš? Očitno je zelo zagreta.«

Ellie je pričakovala, da se bo Rhiannon smejala, a je že izgubila zanimanje za temo. Stala je pred odsevom oglasa za pivo in si urejala lase, tako da so ji štrleli kot perje eksotične ptice, kozarec vina pa je držala v zraku, kot da bo vsak hip prišel stevard in ji ga napolnil. Ni pričakovala Elliejinega odgovora.

Mislila je, da je edini človek na vasi, ki seksa, in je zato edina upravičena, da govori o tem.

Nehali sta na polovici igre, ker se je Rhiannon odločila, da je preutrjena. Palico je prislonila ob zid, a je takoj padla in treščila na parket. Zavila je z očmi, ko se je počila na stol. »To je tudi zaradi tistega praška, a veš,« je rekla. Z roko si je pokrila čeljust in skrila usta pred vidnim poljem Daija Daviesa. »Dva-krat snifnem v soboto in nisem v redu do srede.«

»Kar precej si vzela,« je Ellie brezskrbno rekla, saj je vedela, da sarkazem čisto zgreši Rhiannonino pamet.

»Hudo dobra roba je bila,« je rekla Rhiannon. »Rada bi vedela, kje jo je dobil, El. Osemnajst kurčevih mesecev sem poskušala dobiti tak spid. Nič!«

»Škotska,« je rekla Ellie. Vedela je, da Rhiannon ni najbolj brihtna, a ta izjava je le bila preočitna: »Marc jo je prinesel s Škotske.«

»Ne,« je odvrnila Rhiannon. Odkimala je, da so se vejice njenih skrbno postavljenih las povesele. »Marc ni imel dovolj keša za prit domov. Griff je prosil svojo mamico, naj mu posodi za bencin in denar nakaže na račun. Če ne bi bili še zdaj na jebeni avtocesti. Jaz sem kupila spid od tistega dolgolasega Angleža. V soboto je bil tle s svojo damico. Ravno se je preselil sem, prodal je kmetijo v Devonu al neki. Hudo dobra roba je bila, El. Ne bi jaz brezveze polnila žepe neki angleški pizdi, veš, da ne. Kaj se dogaja v Cardiffu? Kaj novega?«

Rhiannon je govorila o neznancu. »Ni iz Devona,« je rekla Ellie. »Iz Cornwalla je. To je razlika.« Pogledala

je Rhiannon naravnost v oči, kar ni naredila pogosto. »Si prepričana, da si jo dobila od njega?«

»Ja!« je zatrdila. »Videla sem ga na trgu v soboto zjutraj. Dilal je z mulcem iz naselja. Kurc, šla sem naravnost k njemu in ga vprašala, kva ma. Rekel mi je, da ma disko tablete.«

Tako ga je Rhiannon spoznala. Zato se ga je v soboto kar naprej dotikala, kot da bi bil njen kužek. Ni bil videti kot nekdo, ki prodaja droge. Ulični dilerji so nosili vrečaste trenirke, umazane od hrane. Živeli so v neopremljenih stanovanjih v naselju Dinham. Ellie si je na hitro predstavljala, kakšno delo bi opravljal njen idealni moški. Bil bi slikar ali arhitekt, nekdo s svinčnikom v roki. A to je bil Aberalaw in dilanje je bilo najboljši poklic, kar se jih je dalo dobiti. »Kako mu je ime?« je vprašala.

Rhiannon je na skrivaj pogledala Daija. Bral je lokalni časopis, proučeval je rubriko »Poglejte, kdo je bil na sodišču«, išoč zgodbe, s katerimi bi lahko pretiraval. Jenny, praktična prodajalka v stavnici na High Streetu, je ravnokar prišla po dodatno zalogo. Imela je lastni servis za alkiče, ki so bili preveč pijani, da bi lahko šli do trgovine. »Johnny,« je rekla Rhiannon. »Johnny nekaj.«

»Kje živi?«

»Pizda, kako naj vem, El? Kaj te to sploh briga?«

Ellie je začutila, da so ji zardela lica. Pogledala je dol na zbirko vinskih kozarcev in poskušala skriti obraz pred Rhiannon, a ta je že nekaj zavohala v prijateljicini poizvedbi. »Pa ne da ti je vseč al kva, El?«

»Ne bodi trapasta,« je rekla Ellie, ne da bi dvignila pogled s svoje pijače. »Ljubim Andyja.«

Rhiannon je dvgnila jajčasto kupo k svojim ustom in prek njenega roba pozorno motrila Ellie. »Ja,« je rekla. »Ljubim Marca in vse to. Ljubim Marca tako zelo, kot ti ljubiš Andyja, ne mislit, da ne. Samo slišim naj koga reči, da jaz ne ljubim Marca, pa ga premlatim, jebenti.« Karkoli že naj bi to pomenilo. Ellie je skomignila in segla po svojem kozarcu.

Rhiannon jo je prehitela. »Prinesla ti bom svežega,« je hihitaje rekla, jezna zmrda je od spodaj navzgor zbledela z njenega obraza. »Ampak si boš morala zapomnit, koliko drinkov si mi dolžna. Ne morem naju obeh zalagat z vinom. V salonu ne gre *tako* dobro.«

Dai Davies je zložil časopis na šanku. Ellie je naključno ujela njegov pogled. Pohotno se ji je zarežal in srhljivo tlesknil s svojim pretkanim jezikom. Ellie je streslo. Psihopati so, cela družina.